

νον, ἀπουτέλλω τῇ Διευθύνσει τῆς πόλιδά τε καὶ ἀγαθὰ τῷ Ἑλληνικῷ δωροφορούσης Πανδώρας, ἵνα δημοσιεύσῃ διὰ τοῦ ὠφελιμωτάτου τούτου συγγράμματος αὐτῆς, ὅτι νομίζει ὅτι δύναται τὰ γείνη ὠφέλιμον κατὰ τι εἰς τοὺς φιλομαθεῖς ἀναγνώστας καὶ εἰς τὴν ἑλληνικὴν φιλολογίαν ἐν γένει, χάριν τῆς ὁποίας παρακαλῶ καὶ ἄλλους φιλομαθεῖς καὶ φιλογενεῖς συμπατριώτας μου τὰ ἐνασχοληθῶσιν ἐπιμελίστερον καὶ ἐπιτυχέστερον ἐμοῦ εἰς τοιαύτην συνδρομήν, διορθοῦντες καὶ εἴτε ἡμερησίον ἐν τῷ ἱερῷ λεξιλογίῳ εὑρηται. Ἐὰν κριθῇ ἄξιον δημοσιεύσεως, θέλω ἔχει τὴν εὐχάριστον συναίσθησιν, ὅτι κατέβαλον καὶ ἐγώ, μικρὸς τις ὢν, μικρόν τινα λίθον εἰς τὸ μέγα οἰκοδόμημα τῆς Ἑλληνικῆς παλιγγενεσίας, ὑπὲρ τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ ὁποίου οὐδεμία ἢ μὴ ὑπὸ χαρᾶς σκιρτῶσα Ἑλληνικὴ καρδιά.

Ἐν Σάμῳ τῇ 14 Φεβρουαρίου 1861.

Α. ΚΑΛΟΓΡΕΥΗΣ.

ΣΥΛΛΟΓΗ

λέξεων, φράσεων καὶ παροιμιῶν

ἐν χρήσει παρὰ τοῖς σημεριναῖς κατοικοῖς
τῆς νήσου Κυθήρων.

— 000 —

Α.

Ἀβαλλίζω, καὶ Ἀβαλλιτό. Λέγεται καὶ Ἀρβαλλίζω, καὶ Ἀρβαλλοί, ὅταν πολλοὶ παῖδες παίζουν ἢ χορεύουν συνάμα μετὰ πολλοῦ θορύβου. Ἰσως παράγεται ἐκ τοῦ ἀρχ. βαλλίζω (χορεύω), φρ. « Ἀβαλλίζουτε ἢ Ἀβαλλοκοποῦτε τὰ παιδία. » « Τί Ἀβαλλιτό ποῦ κάνουνε ! »

Ἀθανίζω καὶ Ἀθανία. Λέγεται ἡ συκοφαντία. φρ. « Μὲ ἀθανίζουτε, ἢ μοῦ βγάνουτε ἀθανίαις, » τουτ. μετὰ διαβάλλουν (ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ ἴσως αναπία, ὕβρις ζῆμια) ἢ μοὶ προσάπτουν κατηγορίας ἀδίκους, ἢ μετὰ ἀδικοβγάνουτε (ἰδὲ ἀδικοβγάνω).

Ἀβδίζω. Λέγεται μόνον ἐπὶ τρίτου πρ. ἐνεστ. « Μὲ ἀβδίζει, » τουτ. μετὰ ἐμποδίζει, μετὰ δυσκολεύει, ὡς « Μὲ ἀβδίζει τὸ μάτι μου. » « Μὲ ἀβδίζει ἀπὸ τῆ δουλιᾶ μου. »

Ἀβόλα καὶ Ἀνάβόλα (ἐπιρ.) ἀντιθ. τοῦ βολικά, ἢ δεξιά, εὐκολα. « Μοῦ ἔρχεται ἀνάβόλα » τουτ. ἀδεξία ἀνεπιτήδεια (ἰδὲ ἀδεξία).

Ἀβολάδα. Λίθος μεγέθους τινός, ἐξ οὗ καὶ ἀβόλις, καὶ ἀβολάκις καλοῦνται οἱ ἐν τοῖς περσείοις εὐρισκόμενοι στρογγυλοειδεῖς λιθίσκοι.

Ἀβόλετο καὶ Βολετό, ἢ Μπορετό. « Μὴν τὸ χῆς ἀβόλετο » τουτ. ἀδύνατον ἀπίθανόν, « Δὲν εἶναι βολετό νὰ γίνῃ, » τουτ. δὲν εἶναι δυνατόν.

Ἀβρυναῖοι. (πληθ.) εἶδος χόρτων ὑποπύκρων, ὁμοιοειδῶν μετὰ τοὺς ἀσπαραγὰς (σπαράγγια). Παρ' ἄλλοις καλοῦνται ἄβρυναῖς, ὄβρυναῖς καὶ ὄβρυαῖς.

Ἀβυσσος. Λέγεται ἐπὶ πληθὺς πολλῆς πραγμάτων ἢ ἄλλων πολλῶν ἀντικειμένων, ὡς, « Τί ἄβυσσος ποῦ εἶναι ! »

Ἀγαθός. Ὁ μαλακὸς καὶ ἄπιος ἄνθρωπος (homme de bien) « ἀγαθὸ κρασί », λέγεται ὁ ἀδύνατος οἶνος.

Ἀγάλλα. (ἐπιρ.) σιγὰ, ἐλαφρά. « Περιπατεῖ ἀγάλλα », ἀντὶ βραδέως. « Ἀγάλλι-ἀγάλλια » γίνεται ἡ ἀγουρίδα μέλις (παροιμ.), τουτ. βαθμηδὸν καὶ μετὰ τὴν πρόοδον τοῦ καιροῦ ὡρμάζει ἡ ἄωρος σταφυλή.

Ἀγανό. Καλεῖται τὸ ἀραιὸν ὕψωμα ἢ τὸ ἀρὺ, ἀντιθ. τοῦ Κρουστό (sergi) πυκνό.

Ἀγαστέρα (ἡ). Μέτρον ἐκ πηλίνου ἢ μεταλλίνου ἀγγείου, χωρητικότητος μιᾶς ὀκτίδος ὡς ἔγγιστα.

Ἀγρικῶ. Ἀντὶ τοῦ ἀκούω ἀκροῶμαι. « Ἀγρικῆτος ἄνθρωπος » ἀντὶ τοῦ παρήκου. ἔχει καὶ σημασίαν τοῦ καλεῖται, ἢ ὀνομάζεται, ὡς ἡ φρ. « Πῶς ἀγρικᾷται, ἢ, πῶς ἀκούει ὁ δαῖνα ; »

Ἀγνανο. Τὸ ἄγανον τοῦ στάχυος (harbe d'épis.)

(1) Ἀγγάστρι. (τὸ) καὶ ἀγγάστρια πληθ. ἀντὶ τοῦ ἐγγάστρια. Καλοῦνται αἱ ποικίλλαι ὀρέξεις τῶν ἐγκύων, ἀλλαχοῦ, αἱ συλλήψεις, τὰ κακοφύχια.

Ἀγγαστρολογᾷται, ἀντὶ τοῦ ἐγγαστρολογᾷται. Λέγεται ὅταν ἡ γυνὴ ἀρχίζῃ νὰ συλλαμβάνῃ.

Ἀγγελοφοράται (τρ. προσ.) Λέγεται ἐπὶ ἀνθρώπου ἀγωνιῶντος ἢ πνέοντος τὰ λείσθια, καὶ ἐπικαλουμένου τὸν ἄγγελον τῆς ψυχῆς.

Ἀγγίδα (ἡ). Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀκίς ἰδος· λέγεται καὶ σκλήθρα, ἢ, τὸ κεντρί, ἢ κέντρον (aiquillon.)

Ἀγγιναμά καὶ ἀγιναμά. Τὸ γιναμένο παρ' ἄλλοις, τουτ. τὸ ὄριμον ὁπωρικόν.

Ἀγγουρο. Τὸ μὴ ὄριμον. Ἐξ οὗ καὶ ἀγγουρίδα (ἡ ἄωρος σταφυλή. Ἀγγουρόλαδο (τὸ ἔλαιον τοῦ ἀγγουροκάρπου τῶν ἐλαιῶν) ἀγγουροξυπτά (ὁ ἐξυπνὼν ἄωρος ἢ παράκκαιρα.

Ἀγγουρίλω (πεποιημένη λέξις). Λέγεται ἐπὶ βρέφους ἀρξαμένου ἤδη νὰ προσέρῃ τὸ ἀγγού, καὶ ἄλλας ἀνάρθρους φωνάς. « Τὸ μωρὸ ἀγγουρίζει. »

Ἀγλάθοντας· ὁ παρ' ἄλλοις Γλάσσοντας καὶ Γλόθος (Ἰονθος), βούζοντας.

Ἀκάβαρος καὶ Ἀκαβαρία (ἡ). Παρ' ἄλλοις ἀγραβανία. Εἶδ. φυτοῦ ἢ θιμνίσκου.

Ἀγκάραθος, καὶ Ἀκαραθέα (ἡ). Εἶδ. φυτ. ἀκανθοειδοῦς (chardon-benit).

Ἀγκαλέα. Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀγκάλις-ιδος. Δεμάτι χόρτων ἢ σταχύων. Λέγεται καὶ Ἀγκαλέα τὸ ἐναγκάλιζεσθαι (Embrasser).

Ἀγκάλη (ἡ). Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀγκίων· πᾶν τὸ σχηματίζον κόλπον ἢ ἄκρον ἐξέχον.

Ἀγκαταρίζομαι, ἢ ἀγκατάρομαι, καὶ ἀγκανάρισμα. (faire des efforts).

Ἀγκιδιάλω, καὶ ἀγκινιάλω (ἴσως ἐκ τοῦ ἐγκαινιάλω) ἐπιχειρίζομαι ἢ κάμνω ἀρχὴν τινος. « Ἀγκιδιάστηκέτο » τουτ. τὸ ἤρχισα.

Ἀγκιῶ. Λέγεται ὁπεποιημένος ἤχος ῥευστοῦ τι-

(*) Τὸ διπλοῦν γγ. ἢ γκ. πρὸ ἢ μετὰ φωνήεντος, προσφ. ὡς τὸ Ἰταλικὸν στοιχεῖον g, ὡς καὶ τὸ μπ. προσφ. ὡς τὸ Ἰτ. b. καὶ τὸ ντ. προσφ. ὡς τὸ στοιχ. d.

νος εἰς ἀγγεῖον μὴ πλήρες· ὡς ἀγκλεῖ τόμπουκάλι, ὡς τὸ αὐγὸ τὸ οὐρὸ, » κτλ.

Ἀγκομαχῶ. Πνευστιῶ ἐνεκὰ δρόμου, ἢ ἄλλου τινὸς ἔργου μετὰ σπουδῆς καὶ κόπου γινομένου. (ἴσως παράγ. ἐκ τοῦ ἀγγῶ καὶ τοῦ μάχομαι) ἀσθμαίνω. (halleter) καὶ ἀγκομαχητό.

Ἀγκόω. αὖ Μὲ ἀγκώνει », λέγεται ὅταν ἡ γλυκύτης φαγητοῦ τινος εἶναι ὑπερβάλλουσα. Ἐν Μυκόνῳ λέγουσιν ἐγκόω, ὅταν ὑπερκορεσθῇ τις φαγὼν ὑπερμέτρως καὶ ἐξογκοῦται τὴν κοιλίαν, παρὰ τοῦ ὀγκόω, ὡς καὶ ἐν Κωνσταντ. λέγουσιν Μπουχτίζω.

Ἀγκρίζω. Ἐρεθίζω (initer) αὖ ἀγκρίζει τὸ βρέφος », ἀντὶ τοῦ ἀγριεύει, παροργίζει, λέγεται καὶ ἐν Ἀμοργῷ, αὖ ἡγκρισέ μου τὸ παιδί. »

Ἀγκινάρι. Τὸ ἐκ μετάλλου ἀγκιστρωτὸν ἄκρον τοῦ ἀδρακτίου, καὶ ἡ φρ. Μαζεύει ἀγκινάρι », ἢ τουρτουρίζει ἐκ τοῦ ψύχους.

Ἀγκωνάρι. Καλεῖται ὁ πρὸς οἰκοδομήν ἀκρογωνιαίος λίθος.

Ἀγνά. Λέγονται τὰ θαλασσινὰ, ἢ τὰ ὀστρακοδέσματα.

Ἀγουσιλάτης. ἡ ἀγρωστis, παρ' ἄλλοις ἀγριάδα (Gramigna).

Ἀγρίμι. Τὸ ἀγρέμιον τῶν ἀρχαίων (Gibier.) καὶ ἀγρίμια λέγονται ἐν γένει τὰ ἀγρία ζῶα. Λέγεται καὶ ἐπὶ ἀγροίκου ἀνθρώπου μεταφορ. Τί ἀγρίμι εἶν' αὐτός.

Ἀγκρομάζομαι, καὶ ἀφοκράζομαι, σημ. τὸ ἀκροάζομαι (προσθ. τοῦ μ.) ἢ ἀκούω. Λέγεται καὶ Ἀγρικῶ, ὡς, αὖ ἀγρικῶς τί λένε »; ἀντὶ ἀκούεις, καὶ Ἀγρίκητος ὁ παρήκοος, ἢ ἀπειθὴς ἄνθρωπος.

Ἀγασή. Ἐκ τοῦ ἀρχαίου γράω γόος, γοή. αὖ φρ. λύσσα καὶ ἀγοή νὰ τὸν πιάσῃ ».

Ἀγωνίζομαι. Καταβάλλω πᾶσαν προσπάθειαν νὰ κατορθώσω τι.

Ἀδέλοιπα (τὰ) καὶ ἀποδέλοιπα, τουτ. τὰ ἐπίλοιπα. λέγ. καὶ τὰ ἀπολειφθέν.

Ἀδέξιο. Δύσκολο. αὖ ἀδέξιο τό'χεις »; τουτ. τὸ ἔχεις τάχα δύσκολον;

Ἀδιαώρα, ἢ ἀδιαώρα, καὶ δις τὴν ὥραν, ἀντὶ τοῦ καθ' ἑκάστην ὥραν, συνεχῶς, πᾶταν στιγμὴν.

Ἀδειάζω καὶ ἔχω ἀδείαν-ἀντὶ τοῦ εὐκαιρῶ. αὖ ἄν ἀδειάζω τώρα ». καὶ φρ. ἤρε τὴν ἀδείαν, τουτ. τὴν εὐκαιρίαν, καὶ ἀδειάζω (verser).

Ἀδικοβγάνω. σημ. τὸ διαβάλλω. αὖ Μὲ ἀδικοβγάνει τουτ. μοὶ προσάπτει κατηγορίας ἀδίκους.— αὖ Ἀδικὴ ὥρα νὰ τὸν εὕρῃ » (κατάρ).

Ἀδολος. καθαρὸς, ἄμικτος. αὖ Ἀδολο κρασί, ὡς ὁ ἄκρατος οἶνος.

Ἀδονάκια. καλοῦνται αἱ μικραὶ ῥάβδοι ἐν ταῖς κυψέλαις τῶν μελισσῶν, ἐξ ὧν αὗται κρεμοῦν τὸ κηρόμελον.

Ἀδοῦλης. Λέγεται ὁ ἀκαμάτης καὶ ὀκνηρὸς.

Ἀδράχνω. Ἐκ τοῦ δράττω. αὖ Τὸ ἀδράξω τουτ. τὸ ἤρπασε, αὖ τὸ ἔβαλε στὸ χέρι, αὖ ἀδράξε τὴν περίστασι, τουτ. ὠφελήθη τῆς περιστάσεως.

Ἀδράχτι. Ἡ ἄτρακτος τῆς μαγγάνης (ὁ ἑλιξ) καὶ τὸ γυναικεῖον ἐργαλεῖον.

Ἀδρεφομοίρι. (Τὸ) ἀντὶ ἀδελφομοίρι. Λέγεται ἡ πατρικὴ μερίς τῶν ἀδελφῶν Ἀδρεφοπητός, ὁ ἀδελφοποιητός.

Ἀέλαμος. εἶδος φυτοῦ Graminée) χρησιμεύων εἰς βοσκὴν ἀλόγων, κτλ.

Ἀερίζω. ἐκθέτω τι εἰς τὸν αἶρα, καὶ αἱ φράσεις, αὖ Τοῦ πῆρε τὸν αἶρα, τουτ. ἔλαβεν ὑπεροχὴν, ἢ θάρρος. αὖ ἀγέρ, ἀγέρα, ὡς δηλ. φύγε ἀπ' ἐδῶ, ἢ ἀδειασέμου τὸν τόπο.

Ἀηδονολαλεῖ (ἐπὶ τρ. πρ.) αὖ ἀηδονολαλεῖ τὸ στόμα της ». φρ. λέγεται ἐπὶ γυναικὸς ἠδυφώνου καὶ λάλου.

Ἀθάλη καὶ Ἀθος (ὁ). ἐκ τοῦ ἀρχαίου αἰθάλη, κοινῶς ἡ στάκτη.

Ἀθήρας. ὁ ἀθήρ λέγεται συνήθως τὸ κοπτερόν μέρος (Tranchant) τῶν μαχαίρων ἢ ξυραφίων, κτλ. ὡς αὖ κόπτει στὸν ἀθήρα ».

Ἀθηβολεῖω, καὶ Ἀθηβολῇ. συνομιλῶ μετὰ τινος. Λέγεται καὶ Κουβεττιάζω, καὶ Κουβέντα παρ' ἄλλοις συντυχαίνω.

Ἀθήρι. καλεῖται ὁ δυνατός καὶ ἐκλεκτός οἶνος (ἴσως ἐκ τοῦ αἰθήρ).

Ἀθόγαλος (ὁ). τὸ ἀνθόγαλον (Creme du lait) καὶ μάκι τουρκ.

Ἀθότυρος. τὸ ἀνθότυρον. Ἡ ἀπεξηραμμένη μυζήθρα.

Ἀιτονόχι. εἶδος σταφυλῆς μακρουλᾶς καὶ γαμφᾶς ὡς ὄνυχας ἀετοῦ ἐχούσης τὰς ῥάγας (Τουρκιστὶ παρ-μά-ούζουμ).

αὖ Ἀῖς. ἀντὶ τοῦ ἁγίου (κατὰ συγκοπὴν) ὡς αἶ. Γεώργης, ὡς αἶ. αὖ Βασίλης », κτλ.

Ἀειδάρει (ἐπὶ τρ. πρ.) αὖ Ὁ θεὸς νὰ σ' αἰδάρῃ », τουτ. νὰ νὰ σὲ βοηθῇ ἢ νὰ σὲ διατηρῇ. ἴσως παράγ. Ἐκ τοῦ αἰεὶ καὶ θαρὸς ἢ θηρὸς; ὁ διαρκής, ἐξ οὗ καὶ θηρόδιος. ὁ μακρόδιος (ἢ ἐκ τοῦ ἱτ. Aitare).

Ἀκονιζία. εἶδος ἀγρίου φυτοῦ, καὶ Ἀκονιζίαῖς (πλ.) λεγ. ἐν Μυκόνῳ.

Ἀκονάκι (τὸ)-εἶδος μικρᾶς Σαύρας ἰοδόλου.

Ἀκαμάτης. ὁ ἀδόουλος καὶ ὀκνηρὸς ἄνθρωπος· λέγεται καὶ

Ἀκαμάτρα ἡ ἀνεργὸς μελισσα.

Ἀκαρπία. Ἡ ἀφορία τοῦ ἔτους. αὖ Ἐφέτος ἔχομε ἀκαρπία ».

Ἀκάτεχος, καὶ ἀνήξευρος· ὁ ἀνίδεος, ὁ ἀπειρος. Κάνει τὸν ἀκάτεχο, τουτ. προσκοιεῖται ὅτι ἀγνοεῖ.

Ἀκούει (ἐπὶ τρ. πρ.) αὖ Πῶς ἀκούει αὐτός »; τουτ. πῶς ὀνομάζεται;

Ἀκούτραφας. λέγεται ὁ αὐχὴν. Ὁ σβέρκος παρ' ἄλλοις.

Ἀκράτος. Ὁ ἀδολος, ὁ καθαρὸς αὖ ἀκράτος ἀσβέστης ». Κρασί ἀκράτο ».

Ἀκρογιάλι καὶ περιγιάλι τὸ παραθαλάσσιον.

Ἀκριβὸς ἔχει τὴν σημασίαν τοῦ φιλάργυρος.

Ἀκριβοθώρετος. ὁ βλεπόμενος σπανίως. αὖ Ἐγείνε ἀκριβοθώρετος » (ἀκριβοθεώρητος).

Ἀκρίθα. Εἶδος ἀργιλώδους γῆς κυανοχρόου, τιθεμένης κυρίως ἐπὶ τῶν στεγῶν (ἢ δωμάτων) τῶν

οίκων, καθὼς γλοιώδους καὶ ἀδιαπεράστου ὑπὸ τῶν βροχίων ὑδάτων.

Ἀλατερό (τὸ). Δοχεῖον τοῦ ἁλατος, ὡς *Ναματερό* (δοχεῖον διὰ τὸ νάμα).

Ἀλαγλασμένος καὶ λαρισμένος. Ὁ πεφοβισμένος. Ἰσως ὁ δειλιῶν ὡς ἡ ἔλαφος. « ἐλαφιάστηκε ὅταν τὸν εἶδε ».

Ἀλεκάτη (ἡ) ἐκ τοῦ ἀρχαίου ἡλακάτη. « Νέθε νέθε ῥόκα μου κατέβαζ' ἀλεκάτημου » (παροιμία).

Ἀλέτρι. τὸ ἀροτρον. ἐξ οὗ καὶ ἀλετροπόδης, ὁ στρεβλόπους.

Ἀλευρογυρίζω. περιστρέφω τι, φρ. « τί τ' ἀλευρογυρίζεις », τουτ. τί περιστρέφεις τὰ λόγισκους;

Ἀλευροδόχη (ἡ) μέρος τῆς μηχανῆς τοῦ ἀνεμομύλου ἀποδεχόμενον τὴν ἄλευρον.

Ἀλεχτοράκι (τὸ)· καλεῖται ὁ νεαρὸς ἀλέκτωρ, κοιν. τὸ πετεινόπουλο, ἢ τὸ κοτόπουλο.

Ἀλιάζω, ἀντὶ τοῦ ἡλιάζω, τουτ. ἐκθέτω τι εἰς τὸν ἥλιον διὰ τὴν στεγνώσῃ, καὶ **Ἀλλάστρα**, λέγεται τὸ μέρος ὅθεν ἐκτίθενται εἰς τὸν ἥλιον τὰ πλυθέντα φορέματα, κτλ.

Ἀλυσσίδα. Ἡ λυστίδη διὰ τὴν πλύσιν, παρ' ἄλλοις ἀλουσίδα.

Ἀλιοκάλυβο καὶ Ἀιοκάλυβο (ἡλιοκάλυβο). Λέγεται ὅταν θέτῃ τις τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν ὅπως ἐμποδίσῃ τὰς ἡλιακὰς ἀκτίνας, ὡς ἡ φρ. « ἔκκαμε λιοκάλυβο ἕως νὰ τὸν ἰδῇ » τουτ. ἀσμένως ἐπερίμενε νὰ τὸν ἰδῇ.

Ἀλογοραβδέα. Λέγεται τὸ ἐκσφενδόνησμα ῥάβδου ἵνα προσβάλῃ τις ζῶον φεύγον.

Ἀλιορίζει καὶ Ἰλιορίζει. Λέγεται ὅταν μόλις ἀρχίζῃ ὁ ἀνατέλλῃ ὁ ἥλιος. « Ὅσῳ λιορίζει » τουτ. ὅσον προβαίνει ὁ ἥλιος.

Ἀλλικορτίζω. Πηρεμποδίζω τινὰ ἀπὸ τὸ ἔργον του, εἴτε ἀπὸ τὸν δρόμον του, ὡς « τὸν ἀλικόντησ' ἀπὸ τῆ δουλειᾶ του ».

Ἀλλουποῦδα (τὰ)· λέγονται τὰ παρὰ τοῖς ἀγροφόροις βλασταζόμενα ξύλα διὰ νὰ σηκώνουν τὰ φορτία, οἱ μοχλοί.

Ἀλλοιθωρίζω καὶ ἀλλοιθωρός. Ὁ πάσχων στραβισμόν.

Ἀλιφάδι καὶ ἀλφάδι (τὸ)· ἐργαλεῖον τεκτονικὸν τριγωνοειδές, ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ Α (Le Niveau).

Ἀμάδα (ἡ) καλεῖται ὁ δικκοειδὴς λίθος πρὸς χρῆσιν τοῦ παιγνιδίου (Pabel).

Ἀμάλλως (ἐπιρ.). Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἴσως παράγεται ἐκ τοῦ ἀρχαίου ἀμέλει (βεβαίως). Λέγεται καὶ « ἀπ' ἀληθείας », ἢ ἐπ' ἀληθείας ὡς αἱ φρ. « ὅχι ἀμάλλως », ἀντὶ ὅχι ἀληθινά. « Πήγαινε ἀμάλλως καὶ μὴν τὸν ἀκούης, ἀντὶ πήγαινε μὰ τὴν ἀλήθειαν ».

Ἀμαλαγίας, καὶ ἀμαλαγή. Λέγεται ἡ ἀνέγγικτος βοσκή ἀγροῦ τινος, ὅπου δὲν εἰσῆλθον νὰ βοσκηθοῦν τὰ ζῶα. « Ἔδεσε τὸ βλασταγὸ (τὸν ὄνον) εἰς ταῖς ἀμαλαγίαις ».

Ἀμεδά. (ἐπίφωνον) λεγόμενον ὅταν ἀπαντᾷ τις εἰς ἀπορίαν τινὰ γεγονότος δυσκατορθώτου (ἴσως ἐκ ἀμε-δὰ, ἢ ἀγε δή.)

Ἀμισθος. οὐχὶ μεστός. Λέγεται ἐπὶ γεννημάτων, ἢ ἄλλων καρπῶν ἀώρων, καὶ τρυφερῶν εἰσέτι.

Ἀμελέτη. (ἡ) καὶ ἀρχοντόπουλο καλεῖται παρὰ τοῖς χωρικοῖς ὁ διαλείπων πυρετός, ὅστις καὶ « Ρίγος » καλεῖται, ὡς, « τὸν ἐπίασε ὁ Ρίγος » ἀμελέτητα λέγονται ἐπίσης τὰ ποντίκια, ἢ ἄμορα. (Ἰδὲ ἄμορα).

Ἀμαχεύω, καὶ ἀμάχι (τὸ). Λέγεται ὅταν ἀποθκεύῃ τις τὸ κτῆμά του. « Ἀμάχεψε τὸ πρᾶγμα του », ἢ τὸ ἔβαλε εἰς ἀμάχι.

Ἀμήντα (ἐπιρ.) ἀντὶ ἀμέ-ῆντα (προφ. ὡς ἰταλίστι Amida) καὶ ἀμηνταδὰ, τουτ. ἀμέ τί.

Ἀμινέα (ἡ). Εἶδος σταφυλῆς, οἱ ἀρχαῖοι ὠνόμαζον οὕτως εἶδος τι οἴνου.

Ἀμμούτσα, καὶ ἀμμουδιά. Λέγεται ὁ ἀμμώδης τόπος, ἢ ἄμ. γῆ.

Ἀμορα (τὰ) λέγονται τὰ ποντίκια, τὰ καὶ ἀρπετὰ (ἀντὶ ἑρπετὰ)· ἡ δὲ φράσις, « ἐγειναν ἄμορα », σημ. ἐφυγαν διασκορπισθέντα, ἢ ἐξηρανίσθησαν.

Ἀμπακος (ἐκ τοῦ ἀβαζ-ακος). « Κατέχει τὸν ἄμπακο », τουτ. εἶναι πολύζευρος.

(*Ἐπεται συνέχεια).

ΔΙΑΦΟΡΑ.

—οοο—

ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΙ ΚΑΙ ΙΑΠΟΝΕΣ. Εἰς τὴν Ἰαπωνίαν τὰ ζῶα, καὶ πρὸ πάντων οἱ κροκόδειλοι γίνονται ἔγορκοι, οἱ δὲ Ἰάπωνες σύμβροτοι. Τὸ πρᾶγμα δὲν πρέπει νὰ φανῇ παράδοξον πρὸς ἐκείνους, οἵτινες ἀναγνόντες τὴν ἱστορίαν ἐνθυμοῦνται ὅτι πάλαι, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν μεσαίωνα, τὴν ἀθωότητα ἢ τὴν ἐνοχλὴν τοῦ κατηγορουμένου ἀπεδείκνυε τεκμήριόν τι οὕτως εἰπεῖν θεῖον. Ἡ ἕξις αὕτη, ἐξαλειφθεῖσα παρ' ἡμῖν, ἐπικρατεῖ ἔτι καὶ νῦν εἰς ἄλλα μέρη τῆς οἰκουμένης. Οἱ Ἰνδοί, παραδείγματος χάριν, καὶ σήμερον ἔτι ὑποβάλλουσι τὸν κατηγορούμενον εἰς δοκιμασίαν, τὰς ὁποίας εἰς ὑπερνικήσῃ κηρύττεται ἄθως. Πρώτη ἀπόδειξις εἶναι ἡ τῆς στάθμης, δευτέρα ἡ τοῦ πυρός, τρίτη ἡ τοῦ ὕδατος, τετάρτη ἡ τοῦ δηλητηρίου, πέμπτη ἡ τῆς ἀπορρόσῃσεως τοῦ ὕδατος ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐπλύθη εἰδῶλον, ἕκτη ἡ τῆς μασσήσεως τοῦ ὀρυζίου, ἐβδόμη ἡ τοῦ ζέοντος ἐλαίου, ὀγδόη ἡ τοῦ πεπυρακτωμένου σιδήρου, καὶ ἐνάτη ἡ τοῦ σαρκῶς, καθ' ἣν ἀνασύρεται ἀπὸ βαθεῖαν ὑδρίαν τὸ ἕτερον τῶν εἰδῶλων τῆς δικαιοσύνης ἢ τῆς Ἀδικίας, ἐξ ὧν τὸ μὲν πρῶτον εἶναι ἐξ ἀργύρου τὰ δὲ δεύτερον ἐκ χύματος.

Εἰς δὲ τὴν Ἰαπωνίαν, ἣν καὶ ὁ λαὸς εἶναι πλέον περωτισμένος ἢ ὅταν ὑποθέτομεν, αἱ τοιαῦται ἀποδείξεις εἶναι συχνόταται. Ὅταν πράττεται ἐγκλημα, ὁ οἰκογενειάρχης πορεύεται πρὸς τινὰ μοναχὸν ἀπόγονον τοῦ περιωνόμου Ζέννου Γιάσα ἢ Ιωάννου Ερμηίτου, καὶ διαγίνεται αὐτῷ τί συνέβη. Ὁ δὲ μοναχὸς, ὅπως ἀνακαλύψῃ τὸν ἐνοχόν, ἐπιχειρεῖ